

Toespraak Gerolf Annemans

Sociaal Congres – 2 juni 2013

Vrienden,

Ik moet u allemaal danken. In de eerste plaats de technische mensen van vandaag, niet alleen voor de organisatie van deze prachtige zaal, maar ook omdat ik door een klapband aan de kant was gezet tussen de VTM-studio en deze zaal – over aan de kant staan gesproken, nietwaar Barbara – en de technische mensen zijn mij aan een niet nader genoemde snelheid of een niet nader te noemen snelheid over en weer mij komen halen om mij naar hier te brengen, dus ik dank hen daarvoor. Ik dank vooral – ik zal nog heel wat mensen bedanken – maar ik dank vooral u allemaal. Want herinner u vorig jaar. We zaten er een beetje door na de verkiezingen. Het waren ook een beetje rare verkiezingen, u herinnert zich dat nog. We waren allemaal een beetje verschoten. En we kwamen ze allemaal tegen, die kiezers die zeiden: hadden we dat geweten, dan hadden we toch wel voor u gestemd. Want het Vlaams Belang zo klein, dat kan niet de bedoeling zijn. Volgende keer gaan we wel weer terug voor u stemmen. Die mensen, die op een heel rare manier van de gematigde versie van het Vlaams Belang de voor ons overvleugelende partij hebben gemaakt, voor de eerste keer in 20 jaar, die mensen zijn langzaam aan het terugkomen. Ik kom ze in ieder geval alle dagen tegen. En het zijn die mensen die we hier vandaag de boodschap brengen: ge moet terug komen! Dat is de reden waarom ik u zo hartelijk dank. Omdat wij na die rare verkiezingen langzaam maar zeker op de terugweg zijn. En herinner u ook aan het einde van mijn toespraak in Gent op 16 december, dat ik daar eindigde met u te danken allemaal voor het vertrouwen, voor de vriendschap, voor die eensgezindheid, voor de dingen die ik zo hard ging nodig hebben bij de opbouw van dat nieuwe Vlaams Belang. Ik bedankte u en ik eindigde met, herinner u: "We zijn opnieuw vertrokken! "

Wel, we zijn nu zes maand later, en ik ben niet bezig met peilingen. Iedereen die mij kent weet dat ik niet met peilingen bezig ben, als ze niet goed zijn of als ze wel goed zijn, ik trek er mij niets van aan. Trouwens, het is altijd hetzelfde: als ze slecht zijn, dan staan de gazetten aan uw deur en dan zeggen ze: mijnheer Annemans, uw partij is weggeveegd, ge bestaat niet meer, het heeft geen zin meer, ziet gij het nog zitten, waarom ziet gij het nog zitten? En als ze wel goed zijn, en als we zelfs opnieuw groter zijn dan de VLD, dan ziet ge ze niet. Dan zijn er geen journalisten.

Kortom, wie mij kent, weet goed genoeg dat ik daar niet mee bezig ben. Ik doe wat ik denk dat nodig is en ik hoop op het beste op grond van de gedachte dat wie hard werkt uiteindelijk beloond wordt. Wie mij kent die weet zeer goed dat ik niet bezig ben met peilingen, maar als op de laatste peiling eventueel zou kunnen gebleken zijn dat het Vlaams Belang mogelijkerwijze op de goede weg is, dan herhaal ik hier ten aanzien van de commentatoren en de waarnemers en voor alle politieke tegenstanders wat ik toen op 16 december in Gent zei, en ik zeg het nog eens met kracht: we zijn terug vertrokken!

Het is ook in die zin, vrienden, en daarom ook dat ik vandaag in de eerste plaats u wil danken voor dat vertrouwen, voor die eensgezindheid, voor uw inzet, in de meeste gevallen ook totaal belangeloze inzet Maar ook vooral voor uw trouw. U bent bij ons gebleven. En het feit dat ge hier vandaag zijt, is andermaal het bewijs dat de partij van uw hart de radicale Vlaams-nationale onafhankelijkheidspartij op haar militanten kan blijven rekenen. En ik zeg u dank. Tezamen met u en dankzij u zijn we terug opnieuw vertrokken. Dank u, dank u, dank u!

Ik hoop ook dat u bij het naar hier komen ook niet teveel hinder hebt ondervonden van de Sinksenfoor. Ik beloof u dat ik het ook niet te lang zal trekken, zodanig dat u straks ook een beetje vrolijk kan worden op die Sinksenfoor. Deze zaal is de Zuiderkroon. Dat is natuurlijk de zaal waar ooit de historische woorden: “zet die ploot af!” uitgesproken zijn. Van hieruit is ook de zegemars naar het Stadhuis vertrokken van Bart De Wever die daar nu zes maanden zit als burgemeester, en ik denk eerlijk gezegd dat de burgemeester van Antwerpen niet bepaald vrolijk is geworden van de Sinksenfoor. Hem wordt verweten dat hij een deeltje heeft gesloten met de procederende burgers, dat hij hun stilte heeft afgekocht met belastinggeld. Hoe socialistisch kunt ge zijn zeg? Die burgers schijnen nu niet meer boos te zijn vermits ze dat geld hebben gekregen, maar nu zijn de foorkramers weer boos zijn. En dan is er nog de kwestie van het Antwerpse voetbal. Om en rond het stadhuis is daar vorige maandag, als wij daar voor de gemeenteraad verzameld waren, een heel ander soort mars opgerukt van woeste voetbalsupporters die ook al verwijten dat de burgemeester een deeltje sluit, dat hij met zijn pogingen – ik moet zeggen, ik ben geen voetbalmens, het was iets met Zulte en Oostende, ik verstond er niks van, dat is mijn schuld hoor – die Antwerpse clubs zijn boos en zij hebben op het eerste zicht, voor zover ik het kon verstaan, hebben zij gelijk. Ze noemden het een beschamende vaudeville van burgemeester De Wever. We zijn hier niet bijeen voor de lokale Antwerpse politiek, ook niet voor de dagdagelijkse beslommeringen van het Schoon Verdiep.

Waarvoor ik op dit moment hier nu daarover spreek is omwille van volgend jaar 2014. Het is voor 2014 dat aangekondigd is dat, helaas voor heel wat radicale Vlaams Belangers die willen dat Vlaanderen écht onafhankelijk wordt, dat volgend jaar helaas opnieuw communautaire onderhandelingen met de Franstaligen gaan plaatsvinden. De Vlaamse partijen die dat willen gaan proberen, die hebben al gezegd dat ze aan confederalisme of zoiets zullen gaan werken, terwijl de Franstaligen al hebben gezegd dat ze tot de tanden gewapend zijn voor de strijd, dat ze zich schrap zullen zetten en dat ze er alles voor zullen doen dat Vlaanderen bij de bok kan gezet worden en dat ze er alles voor zullen doen om zich in te graven in iets wat ze zelf “une nation Wallo-Bruxelloise” noemen. Een natie dus, laat ons niet lachen. Over natie gesproken, ik heb het al eens gezegd geloof ik, het was Benoit Lutgen, voorzitter van de CDH, die sprak van een band tussen Brussel en Wallonië die eeuwigdurend is. Zelfs nazi-Duitsland hadden voor zichzelf maar 1000 jaar gereserveerd. Goed, dus die Franstaligen die bijna 10 jaar met ons voeten hebben gespeeld in de zaak BHV, over een loopgravenoorlog gesproken, over het stijf houden van het been gesproken, terwijl die Franstaligen dus tot de tanden gewapend zijn en klaar zijn voor de strijd van 2014, hebben wij dus aan Vlaamse kant moeten vernemen dat

het dus onderhandelingen worden over het nieuwe België, de nieuwe toekomst van België. Want Ben Weyts heeft het zo beslist. À propos.

Ben Weyts, dat is dus de ondervoorzitter van de N-VA, die heeft vorige week maandag en de zondag daarvoor in nota bene twee kranten gezegd dat hij “geen splitsingsdrang” heeft. Nu, ik kan wel zeggen: ik heb wél splitsingsdrang! Laat ons zeggen: tussen Vlaams Belang en N-VA, dat is schoon verdeeld: zij de kiezers zonder splitsingsdrang en wij de kiezers met splitsingsdrang. Ben Weyts heeft dus beslist dat wij, het Vlaamse volk, ons hier in 2013 ons nog maar eens tevreden moeten stellen, andermaal moeten tevreden stellen, dat wij niet met als einddoel met een onafhankelijk Vlaanderen naar de kiezer gaan, maar met confederalisme. Wat het resultaat zal zijn, moeten we afwachten, maar ik vrees het ergste.

Want als de burgemeester van Antwerpen volgend jaar de communautaire onderhandelingen met die Franstaligen gaat afhandelen met deeltjes en met een achterkamertjesmentaliteit, en ik zeg het als Vlaams nationalist en als voorzitter van de Vlaamse onafhankelijkheidspartij, als de burgemeester van Antwerpen volgend jaar het belang van Vlaanderen gaat verwarren met de Sinksenfoor en met het Antwerpse voetbal, dan gaat hij ons op zijn weg vinden.

Hij gaat ons op zijn weg vinden, want wij zijn namelijk niet vergeten dat ook en vooral onze collega's van de N-VA veel te onvoorbereid waren in 2010, onvoorbereid om over BHV en over de splitsing van BHV in strijd met al hun verkiezingsbeloften een deal en een akkoord te sluiten met een Vlaamse prijs, zij noemden dat een “une cuillère de sucre” om voor de Franstaligen de pil wat te vergulden. Wij zijn niet vergeten dat over de bijkomende financiële middelen voor Brussel een deal werd gesloten nog voor er een akkoord was. Wij zijn dat allemaal niet vergeten. Wij weten dat als Vlaams Blok en nadien Vlaams Belang, sinds het Egmontpact weten wij dat Vlaams nationaal onderhandelen aan Belgische onderhandelingstafels, of die nu in Vollezele staan of in het Egmontpaleis, wij weten dat als er deals worden gesloten in vrijwel alle gevallen een Vlaamse prijs wordt betaald en dat is de reden waarom wij vinden dat, nu nog, voor confederalisme pleiten het terugdraaien is van de klok. Dat is de reden waarom wij sinds 1977 en meer dan ooit zeggen en blijven zeggen: België is afgelopen, maak Vlaanderen écht onafhankelijk!

Vrienden,

Als ik u zonet speciaal heb bedankt voor uw komst, dan is dat ook omdat dit congres belangrijk is in de opbouw naar dat nieuw Vlaams Belang. Aan het begin van die zes maanden hebben we gezegd dat we van ons Vlaams Belang ook het sociaal-economische programma onder de aandacht willen brengen. Ik dank dan ook al degenen die hebben meegewerkt, meegedacht, die ervoor hebben gezorgd dat alles geresulteerd is in een tekstenbundel en resoluties die mogen gezien worden. Vanaf nu hebben we dus een volwaardig sociaal luik aan ons sociaal-economisch programma, en ik denk dat het niet alleen

nuttig, maar ook verdiend is dat Bart Laeremans en zijn ploeg daarvoor een applaus kunnen krijgen.

Overigens, u hebt het gezien aan het begin van de week. We koppelen dit aan een campagne, de “Geef ons geld terug”-campagne met de melkkoetjes. Daarvoor moeten we overigens onze campagneleider Filip Dewinter bedanken in een heel andere rubriek, maar het hoort erbij. Wat we deze week gedaan hebben is ons positioneren als een partij die antwoordt op een verschijnsel dat we overal zien opduiken in West-Europa, een verschijnsel van de moedeloosheid en de verslagenheid van mensen die onzeker zijn geworden, vooral de werkende mensen en de oudere mensen die heel hun leven hebben bijgedragen aan het sociale systeem. Er is een onzekerheid over het lot van de bijdragen aan dat sociale systeem, er is een onzekerheid over het lot van de bijdragen aan het pensioensysteem, er is een onzekerheid over het lot van onze kinderen. Er is sinds het plotse, eerder onverwachte en onmogelijk geachte faillissement of quasi faillissement van de banken een onzekerheid die door Europa waart. Mensen dachten dat alles gecontroleerd was, dat de overheid zich daar allemaal mee bezig hield. De mensen wisten niet dat de controle op banken gebeurde door de politieke vriendjes van de banken. Banken en politici bleken vriendjes te zijn, en dus niet alleen “brothers in arms” maar ook “brothers in crime”. Ieder jaar betalen de politici zogenaamd namens u met belastinggeld bruto 5,5 miljard euro interest op de staatsschuld aan de financiële instellingen in België. Geen wonder dat ze twee handen op één buik zijn. De mensen in Vlaanderen weten dat en ze voelen dat. Ze weten dat het plotse omkantelen van het hele financiële systeem, dat dat een onrust en een onzekerheid over ons allemaal heeft gebracht. De geruchten over de ineenstorting van de munt. De onzekerheid over de stabiliteit van de samenleving. De steden en hoofdsteden, waar gaan ze naartoe? De rituele slachtingen van soldaten in de straten van Londen en Parijs. Brandende autoparken in Stockholm, in Straatsburg. Vandalisme en jihadisme overal om ons heen. Waar is de veiligheid en de geborgenheid van de samenleving die wij van onze ouders en grootouders hebben gekregen? Waar is het Vrije Westen? Is dat Vrije Westen nog wel zo vrij en zo veilig als wij willen dat het is?

En ja, naar het woord van Barbara, wij zeggen hier als Vlaams Belang aan al degenen die ons uitlachen en ons bespotten en die van bovenuit op ons neerkijken en die zeggen dat wij aan de kant staan...Ja inderdaad, wij staan aan de kant van de kleine man, de gewone man en vrouw in Vlaanderen die de onzekerheid beu zijn, en oh ja, het mag met een knipoog, met humor, het hoeft niet grimmig, het mag grappig zijn, maar de Vlaming voelt zich leeggemolken. De Vlaming voelt zich als een melkkoe. Want de boodschap moet duidelijk zijn en blijven. Voor al die onzekerheid aan het begin van de 21ste eeuw willen wij de stem zijn. Voor die onzekerheid aan het begin van de 21ste eeuw willen wij de politieke partij zijn, willen wij het teken van hoop zijn, willen wij de stem zijn van de Vlamingen, die niet meer met een kluitje in het riet willen gestuurd worden door de weldenkenden. En ik geef twee voorbeelden van zo'n kluitje waarmee wij dagdagelijks in het riet worden gestuurd. Kluitje nummer 1: de transfers in de sociale zekerheid zijn het gevolg van de solidariteit. Ik spreek dan nog maar

alleen over de sociale zekerheid, in België zijn ze dan nog een stuk groter. Want die transfers in de sociale zekerheid, wij hebben ons huiswerk gemaakt, we hebben de berekening gemaakt, die zijn identiek aan de verlaging, niet gespreid in de tijd, maar nu, morgenvroeg als het moet, verlaging met 25% van de patronale bijdragen, de lasten op het loon.

Ik kan begrijpen dat ondernemers ongerust zijn en dat zij de toekomst somber inzien met deze loonkosten. Maar het is het een of het ander: de transfers in de sociale zekerheid in het voortzetten van België zoals het nu is, dat heeft een prijs. We hebben de berekening gemaakt en het huiswerk is gemaakt. En ondernemers zullen dus moeten durven kiezen. Zij zullen samen met ons moeten durven kiezen, ondernemers van Vlaanderen, laat ons samen goed afspreken, goede afspraken maken goede vrienden. U stopt samen met ons de transfers in de sociale zekerheid en in het Belgisch systeem en wij zorgen voor u dat gij een lastenverlaging op lonen krijgt van 25%. Morgen reeds. Zo simpel is dat.

Het tweede kluitje in het riet, dat is ook weer zoiets. De onlusten met migranten zijn het gevolg de werkloosheid en de sociale problemen van die "jongeren". Aanhalingstekens. Dat is natuurlijk onzin, klinkklare onzin. We hebben het deze week nog gezien. Met dat kluitje hoeven wij ons niet meer in het riet laten sturen. In Stockholm, dat is het beste bewijs...Geen enkel land heeft de afgelopen 40 jaren zoveel geïnvesteerd in zijn sociaal systeem als Zweden en zie nu wat er gebeurt. Neen vrienden, onze steden worden niet gesloopt en onze samenleving wordt niet geterroriseerd door werkloze of hopeloze jongeren, wat een belediging trouwens voor werklozen en jongeren die normaal doen, onze steden worden gesloopt en onze samenleving wordt geterroriseerd door cultureel onaangepaste vreemdelingen. Een kat is een kat en het Vlaams Belang noemt het een kat.

En dat is ook de reden waarom wij hier en vandaag als Vlaams Belang voorstellen dat vanaf nu ons sociaal systeem geen eiland of een afgesloten systeem in de wereld zou zijn, maar wel dat het een systeem zou zijn met een waterdichte immigratiestop waar binnen voortaan zeker geweten zal zijn dat de legale vreemdeling die er van profiteert ook iemand is die bereid is gevonden om ertoe bij te dragen. Wie niet zeven van de acht jaar legaal in het land verblijft en wie niet minstens drie jaar heeft bijgedragen zal niet meer op sociale uitkeringen en enkel nog op noodhulp kunnen rekenen. Want een sociaal systeem, ik zal u zeggen waarom, dat zich laat overspoelen, is een zandkasteel. Wij laten ons niet overspoelen. Wij willen niet dat we overspoeld worden en het Vlaams Belang zal vandaag met die immigratievoorstellen scherp onderlijnen dat een sociaal systeem geen gratis systeem is. Wij hebben inderdaad, en Bart heeft daar op gewezen, magistraten gehad, het zijn de magistraten die het OCMW controleren die de misbruiken hebben vastgesteld, het zijn de magistraten die ons de weg hebben gewezen. Een sociaal systeem moet zichzelf behoorlijk en deftig afsluiten, anders is het geen sociaal systeem.

Dus ja, onze tegenstanders zeggen dat dikwijls: ge staat aan de kant. Welnu, ja, wij staan aan de kant. Ik kan het bevestigen, samen met Barbara. We staan aan de kant van het volk. Wij zijn de partij van de geplaagde Vlaming, die uitgemolken wordt, geplunderd en leeggeroofd,

soms ook letterlijk trouwens. Die Vlaming, daarmee staan wij aan de kant. Aan de kant van de mensen zonder hoop, demensen die bang zijn, die het beu zijn dat hun politici in de ivoren torens van de Wetstraat helemaal gedeconnecteerd zijn, helemaal niet meer verstaan waarover het gaat. Aan de kant van die mensen die moedeloosheid en verslagenheid in de plaats zijn gaan stellen van hoop en verbondenheid. Aan de kant van die mensen, die een sterk signaal willen geven, een ondubbelzinnig signaal willen geven, geen spreidstand-signaal of draagvlak-signaal, maar een duidelijk signaal willen geven aan de leidende politieke klasse. Aan die kant staan wij.

De leidende politieke kastes. Niet alleen in de federale regering van Di Rupo maar ook overigens in de Vlaamse regering waar er nu lustig op los wordt geruzied vandaag en de komende dagen. Waar er trouwens ook beheersmandaten in investeringsbanken en zo worden benoemd. Dat doen ze wel, regeren niet. Die Vlaamse regering, dat hebt u Joris Van Hauthem trouwens nog eens haarscherp in zijn heldere Brabantse Nederlands nog eens helder horen formuleren deze ochtend in de Zevende Dag, tenzij u onderweg was hierheen, anders moet u vanavond maar eens kijken. Die Vlaamse regering moet niet te hoog van de toren blazen. Hun sociaal beleid waarvoor zij bevoegd zijn, Vlaanderen is daar in sterke mate voor bevoegd, weliswaar zonder sociale zekerheid, maar het sociale beleid waarvoor zij bevoegd zijn, komt de Vlaamse regering er maar magertjes en povertjes uit. Het is in feite een schandalige regering. Een welzijns- en een sociaal beleid, en dan verwijst ik naar het decreet sociale bescherming van die Vlaamse regering in al de belangrijke dossiers die overigens de reden waren die de N-VA aanhaalde om vijf jaar geleden met de socialisten in die Vlaamse regering te stappen, te kruipen mag ik wel zeggen. Al die belangrijke dossiers: de kindpremie, de maximumfactuur voor de thuiszorg, daar is niks meer van te bemerken in het decreet sociale bescherming. De hospitalisatieverzekering waar zoveel rond te doen was en die aangekondigd en beloofd was, daar is niks meer van te merken in vijf jaar Vlaamse regering. De wachtlijsten in de gehandicaptenzorg, in de geestelijke gezondheidszorg, de sociale woningen, de hete aardappel van die wachtlijsten zijn in een simpele nota een jaar voor de verkiezingen doorgeschoven naar de volgende regering. Neen, die Vlaamse regering heeft dus wel gediend om CD&V-ers, socialisten en N-VA-ers tot bankiers en beheerders van investeringsfondsen te benomen, maar die Vlaamse regering is op sociaal gebied een bende lanterfanter, die geen knip voor hun neus waard zijn.

Ja, wij staan aan de kant van die Vlamingen die de kracht van dat soort verandering beu zijn, en die opnieuw met een kracht van een overtuiging aan politiek wil zien doen, een menselijk, sociaal en zelfbewust Vlaanderen willen. Aan de kant van die Vlamingen staan wij die de moed niet opgeven, maar die het beu zijn en die dat sterke signaal willen geven. Aan de kant van diegenen staan wij die machteloos zijn, maar die zonder een blad voor de mond eens een hartig woordje willen spreken met die machtigen. Aan die kant van het volk staat het Vlaams Belang.

Vrienden, luister even samen met mij om het kort even samen te vatten naar het volgende lijstje: Alain Van der Biest, Leona Detiège, Gilbert Mottard, Leona Detiège, Freddy Willockx, Marcel Colla, Jan Peeters, Frank Vandebroucke, Bruno Tobback, Christian Dupont,

Maria Arena, Michel Daerden. Ik laat u raden. Klinkt nogal socialistisch zegt u? Gangsterachtig zegt u? Juist, goed geraden. Dit lijstje is het ononderbroken reeks socialistische ministers die sinds 1988 meer dan 20 jaar lang verantwoordelijk zijn voor pensioenen. Ik stel dan ook de vraag en u mag het antwoord geven waarom wij socialisten nodig hebben. Ondanks 20 jaar lang socialistische ministers op pensioenen hebben wij in België in het algemeen en in Vlaanderen in het bijzonder de meest lamentabele pensioenen van de beschaafde wereld. Ik herhaal mijn vraag en u mag het antwoord geven. Waarvoor hebben wij Vlamingen socialisten nodig? Waarvoor? Voor NIKS! Dank u wel. Juist!

Zo! We hebben de N-VA al gehad en we hebben de socialisten al gehad. Dat is ook niet onlogisch. Ze zitten alle twee in de Vlaamse regering. Vijf jaar vrolijke vrolijke vrienden. Ze gaan nu voor de schone schijn een onderwijsnummertje opvoeren. Pas op, laat er geen vergissing over bestaan. Wij staan achter die vele leraars. Wij doen dat al 20 jaar trouwens, staan achter diegenen die menen dat die onderwijshervormingen veel te ver zijn doorgeslagen. Wij staan aan de kant van het traditioneel onderwijs, maar het gevecht dat u nu gaat zien zogenaamd tussen de N-VA en de socialisten is een schijngevecht. Laat u daar niet teveel door van de wijs brengen.

We hebben de N-VA gehad, we hebben de socialisten gehad. Dan denk ik dat het nu misschien wel nuttig zou zijn om het te hebben over de CD&V. Die zitten ook in de socialistische regering. In de Kris Peeters-regering. Ik zou het ook eens over Geens willen hebben. Koen, grappige minister noemen ze hem. Heeft twee mopjes getapt en ze noemen hem al de grappige minister. Tjonge, tjonge. Wat vond u van zijn grapje van drie weken geleden? Hij haalde de nationale pers met de mededeling dat de Franstaligen zowel in Brussel als Wallonië een extra begrotingsinspanning moeten doen. Als dat niet grappig is! Wat vond u van zijn grapje van twee weken geleden? De renteaftrek op spaarboekjes ging hij afschaffen. Patat zomaar. Bleek een grapje te zijn of een ballonnetje. Het was maar een ballonnetje! Grappige minister! Ook deze week was hij weer heel grappig. Hij zag dus inderdaad licht aan het einde van de tunnel. En zoals Barbara zegt, ik heb dat vroeger ook al eens gehoord. Helaas voor mijn leeftijd heb ik dat Wilfried Martens nog horen zeggen. Herinner u dat? Toen die dat zei dan wisten we één ding zeker: dan waren we nog maar aan het begin van de tunnel. En toen we daar allemaal op handen en voeten kwamen uitgekropen dan heeft Verhofstadt er nog eens een tunnel van acht jaar achter geplakt. Wreed grappig! Wreed grappig, die Koen Geens!

Enfin, nu we het dan toch over de VLD en Verhofstadt hebben. Deze zelfmoordterroristen van de Vlaamse politiek...Niet alleen overigens omdat zij in de regering Di Rupo zijn gaan zitten als liberalen en dus een belastingregering zijn gaan ondersteunen om toch maar aan de macht te kunnen blijven. Zelfmoordterroristen, maar ook letterlijk zelfmoordterroristen. Als ik nu die Verhofstadt bezig zie met zijn wapenleveringen aan de rebellen in Syrië. Ook heel grappig. Als het wat meevalt, dan zullen de wapens die Verhofstadt levert zelfs nog recupereerbaar zijn, want de jihadistjes en de salafistjes kunnen ze misschien mee terugbrengen naar Borgerhout en naar Genk en zo.

Alle gekheid op een stokje. Het fanatisme van Verhofstadt is op één heel specifiek punt uiterst gevaarlijk voor ons economisch systeem, ons sociaal-economisch systeem. Ik bedoel zijn fanatisme inzake de Europese Unie. De VLD in het algemeen en daarachteraan alle andere politieke partijen in Vlaanderen die willen één of andere vorm van de Verenigde Staten van Europa. De voormalige VLD-senator en professor Paul De Grauwe heeft dat perfect verwoord. Nog zo een grappige professor. De euro is een munt zonder land, dus nu moeten we een land gaan maken voor die euro. Voor hen is dat altijd een eenrichtingsweg. Altijd maar meer Europa en meer Europese Unie. Altijd maar verder, maar voor ons niet. Voor hen is de Europese Unie altijd de oplossing, nooit een probleem. Voor hen is de oplossing van de crisis altijd de Europese Unie. Altijd en overal de vlucht vooruit voor meer Europese Unie, meer EuroSovjetunie, EUSSR, meer ultraliberale recepten, meer open grenzen, meer afwezigheid van sterke onafhankelijke staten en uiteraard meer immigratie. Wel nu, wij bedanken daarvoor. Wij willen niet verzuipen. Wij willen vreedig leven, werken aan een sociaal systeem, dat opnieuw een gezond systeem is dat gebaseerd is op echte solidariteit met mensen die wij kennen, met mensen die wij verstaan en mensen die ons respecteren. Wat hebben al die inspanningen voor zin waarmee wij hier de lasten op loon van overheidswege zouden verminderen? Zelfs als wij hier de lasten op loon van 100% naar 0% zouden herleiden, en de werknemer zijn volle 1000 euro mee naar huis zou kunnen nemen, dan nog staan er 20 Bangladeshers of 20 Chinezen of 20 Roemenen of 20 Vietnamezen klaar die allemaal met zijn 1000 euro kunnen betaald worden. We moeten dus onze ogen durven openen en nadenken over het Europa dat wij ons zonder veel inspraak over ons hoofd laten trekken.

Die Europese Unie die van Europa een België in het groot maakt, holt alsmaar verder en wij moeten durven nadenken, dat is het voorstel van het Vlaams Belang, ter plaatse halt roepen, dat willen wij doen. Ik pleit voor het klare besef dat we op een gewricht in de geschiedenis zijn aanbeland, een tweesprong waar het niet meer gewettigd is zomaar verder te lopen op de wegen die blindelings inslagen worden door de Verhofstadts, de Cohn Bendits en de Olli Rehns van dit leven. Wij gaan dit systeem, dit prachtige sociale systeem niet verder kunnen zetten met een euro die ons kraakt, die ons leegpompt en die voor het eerst in meer dan 60 jaar spanningen heeft gecreëerd binnen Europa in plaats van ze weg te nemen. Wat een cynische ironie, dat die kerels de nobelprijs van de Vrede hebben gekregen. Knoop het in uw oren: de euro is geen geld, de euro kost geld!

Wij gaan dit systeem, dit prachtige sociale systeem niet verder kunnen zetten zonder grote wendingen, hervormingen van de arbeidsmarkt en pensioenen en niet zonder een omkering van de desastreuze immigratiepolitiek.

Wij gaan dit systeem, dit prachtige sociale systeem niet verder kunnen zetten zonder dat we die solidariteit opnieuw leggen bij de lidstaten, bij de sterk intern sociaal, cultureel en qua waarden en normen samenhangende lidstaten.

Dus wat ons betreft: niet méér immigratie, maar geen immigratie. Wat ons betreft niet meer België, maar geen België meer. Wij mogen niet geloven dat België gaat verdampen in de Europese Unie, zoals de N-VA ons voorhoudt, alsof de geschiedenis een dom en blind automatisme is. Wij moeten Vlaanderen zelf doen onafhankelijk worden, omdat er gehandeld moet worden voor het te laat is en oh ja, een Europese samenwerking, geen terugkeer naar de rivaliteiten aan het begin van de 20ste eeuw, maar wel een Europa van onafhankelijke landen, van vrij denkende mensen. En we hoeven niet te vrezen dat we alleen staan met die droom, met die visie en met die visie op dat Europa. Binnen een Alliantie voor de Vrijheid werken we samen met Marine Le Pen, met de FPÖ, met Zweden en Litouwers en met anderen en hopelijk ook weldra met Geert Wilders aan een vrijheid voor volkeren van Europa in hun eigen zorgzame staten. Niet de wilde jungle, maar de warmte van een huis. Dat is onze droom. Een Vlaanderen dat zich herpakt in plaats van aan het handje te lopen van bonzen met Toscaanse buitenverblijven. Een Vlaanderen waar het opnieuw de kleine man is die spreekt, opnieuw de kleine man isnaar wie wordt geluisterd. Dat Vlaanderen, daar staan wij voor. Dat ontbolsterende Vlaanderen met een hart voor zijn eigen mensen : dat is mijn land.

Dat is ons land, vrienden, dat is mijn land en daarvoor zetten wij die strijd verder. Die lange mars met dat grote en dat kleine Vlaams Belang, en weldra weer opnieuw met dat grote Vlaams Belang, die lange mars naar dat vrije land zullen wij nooit opgeven. Ik heb u geen rozentuin beloofd en ik heb u enkel gevraagd naar uw eensgezindheid en uw energie.

Voor ons staan grote en zelfs gigantische – excuseer mij voor het cliché – uitdagingen. Hoe maken we Vlaanderen écht onafhankelijk? Het antwoord vindt u enkel bij het Vlaams Belang. Wat is het antwoord op de open grenzen met Roemenië en Bulgarije met hun toevloed van Romalieverdjes die niet alleen om hun zigeunermuziek bekend staan? Het antwoord vindt u enkel bij het Vlaams Belang.

Wat is het antwoord op Turkije in de Europese Unie? Wat is het antwoord op die Europese Unie? Het antwoord vindt u enkel bij het Vlaams Belang.

Wat moeten wij doen met de armen en de zieken van ons eigen volk, de werklozen van het eigen volk? Het antwoord vindt u enkel bij het Vlaams Belang.

Het Vlaams Belang, die bescheiden kracht, maar die ongelooflijk sterke kracht, de kracht die voor en na de verkiezingen altijd dezelfde is. De kracht van een overtuiging. Dat Vlaams Belang zet zijn weg verder.

En ik verlaat u vandaag niet, tenzij met dat prachtige vers van Anton Van Duinkerken. Een wens en een goede raad aan alle jonge idealistische mensen die vandaag samen met ons niet zitten te wachten op een benoeming in een investeringsbank van de Vlaamse regering maar die ondanks alle spot en vernedering van onze tegenstanders bij ons blijven en samen met ons dat Vlaams Belang weer groot willen maken:

Ruil om het wisselspel der machten
Niet uw eenvoud voor een schijn
Zingt uw, zét uwe gedachten
Enkel op een koel refrein

Stoor u niet aan 't vlot verachten
Door wie zonder schoonheid zijn
Gun de dwaasheid aan de zotten
Aan begerigen de buit
Waar 't bederf van roest en motten
De voltooiing van besluit

Kies hetgeen zij liefst bespotten
U, voor't allerdierbaarst uit.

Dank u wel! Houzee!